



ת"פ 36925/08/10 - ראובנה בלזר נגד מדינת ישראל, טל חנוכה רבי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36925-08-10 מדינת ישראל נ' בלזר

מספר בקשה: 23

לפני כבוד השופטת בכירה יעל פרדלסקי
המבקשת: ראובנה בלזר
נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל 2. טל חנוכה רבי

החלטה

1. בפניי בקשה להורות למשיבים לשלם פיצוי והוצאות הגנת המבקשת ביחד ולחוד, מכוח סעיפים 80 ו-81 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בקליפת אגוז אציין, כי בחודש אוגוסט 2010 הגישה המשיבה כתב אישום כנגד המבקשת בו יוחס למבקשת ביצוע עבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, והחזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. כתב האישום הוגש על יסוד חומר חקירה שכלל בין היתר את הודעות המשיב, לרבות באזהרה, לאחר שהתלונן במשטרה כנגד המבקשת. המבקשת אשר יוצגה ע"י משרד עו"ד מנחם רובינשטיין כפרה במועד

עמוד 1



ההקראה, בכל המיוחס לה בכתב האישום. במהלך שמיעת ראיות, נעתרתי לבקשת המבקשת ולבקשת עו"ד רובינשטיין לשחרר את משרדו מייצוג המבקשת, ולאפשר למבקשת לייצג את עצמה בדיונים ולהגיש סיכומים. ביום 1.3.15 זיכיתי את המבקשת מכל המיוחס לה בכתב האישום וביום 19.7.18 הגישה המבקשת את הבקשה נשוא החלטה זו. לאחר שקיבלתי את תגובות ב"כ המשיבים, קבעתי דיון בבקשה. ב"כ המשיבים התייצבו לדיון והמבקשת לא התייצבה. לפני משורת הדין דחיתי את בקשת ב"כ המשיבים למחוק את הבקשה בשל היעדרות המבקשת, וקבעתי דיון נוסף אליו התייצבה המבקשת והתייצבו ב"כ המשיבים.

3. תמצית טיעוני המבקשת בכתב:

א. המבקשת הפנתה לפסיקה וטענה ביחס לבקשה מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, כי כתב האישום הוגש כנגדה ללא יסוד לאשמה, שכן לטעמה תובע סביר לא היה מגיע למסקנה להגיש כתב אישום, נוכח התשתית הראייתית שהיתה מונחת בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום כנגדה. בנוסף טענה, כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי והוצאות הגנה על המשיבה, כשנימוקיה פורטו בהרחבה בבקשה.

ב. ביחס לבקשה מכוח סעיף 81 לחוק העונשין, הפנתה לפסיקה וטענה, כי זוכתה זיכוי מוחלט, המשיב הגיש תלונתו ללא כל יסוד וממניע אישי, עקב סכסוך ממושך עם המבקשת, וקיים קשר ישיר ואינהרנטי בין התלונה השקרית שהוגשה ללא יסוד לשם קנטור לבין הגשת כתב האישום.

4. תמצית נימוקי התנגדות המשיבים בכתב:

א. המשיבה הפנתה לפסיקה וטענה, כי יש לדחות את הבקשה שהוגשה למעלה מ-3 שנים ממתן הכרעת הדין ואינה עומדת בתנאי תקנה 2 רישא לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות"), לפיה יש להגיש את הבקשה באופן מיידי עם תום הדיון בעניינה של המבקשת או למצער בסמוך לכך. עוד טענה, כי דין הבקשה להידחות לגופה, שכן בית משפט זיכה את המבקשת לאחר ששמע את העדים והתרשם מהם, וכן זיכה את המבקשת על יסוד נתונים שלא היו בידיעת המשיבה ערב הגשת כתב האישום, ולפיכך יש לדחות את טענת המבקשת לפיה לא היה יסוד לאשמתה. כן טענה, כי המבקשת לא הוכיחה נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצויים ותשלום הוצאות.

לעניין גובה הפיצוי המבוקש טענה המשיבה, כי המבקשת לא מצאה לנכון לצרף ראיה בדבר הנזקים שנגרמו לה מעבר לנזקים הנלווים לכל הליך פלילי, וכן לא המציאה ראיה לקשר סיבתי בין ההליך הפלילי לנזקים להם היא טוענת. בנוסף טענה, כי לא ניתן לדרוש פיצוי בגין נזק לא ממוני מעבר לסכום שנקבע בתקנות לפיצוי בגין הוצאות הגנה. כן טענה כי המבקשת, לא ביססה את טענותיה בדבר הוצאות הגנה באמצעות תצהיר, וכן עורכי הדין שייצגו את המבקשת בהליך הפלילי התייצבו ל-10 דיונים בלבד ולא כנטען בבקשה.

ב. ב"כ המשיב התנגד לבקשה וטען, כי יש לדחות את הבקשה על סף מחמת שיהיו ניכר בהגשתה. עוד טען, כי מהכרעת הדין עולה, כי לא מדובר בתלונה שהוגשה בקנטור או קלות ראש וללא יסוד, ולפיכך דין הבקשה להידחות.

ביחס לסכום הפיצוי המבוקש טען, כי המבקשת לא הגישה תצהיר כנדרש בתקנות, וכן יצרה מצג שווא לעניין מספר הדיונים בהם יוצגה ע"י סניגור.

כן עתר לחייב את המבקשת בהוצאות משפט לרבות שכ"ט עו"ד, לאור התנהלות המבקשת שגרמה להוצאות מיותרות למשיב כשהגישה בקשה מנוגדת לתקנות ולאחר 3.5 שנים ממועד הכרעת הדין.



5. תמצית טענות הצדדים בעל פה:

א. המבקשת חזרה על בקשתה בכתב וטענה, כי לא חלפה תקופת ההתיישנות להגשת הבקשה. עוד טענה, כי לא ניתן לקבל את טענת השיהוי שכן המשיבים לא הוכיחו, כי היתה להם סיבה להאמין כי ויתרה על זכותה לתבוע ולא הוכח, כי בשל השיהוי בהגשת הבקשה נגרם נזק והורע מצבם של המשיבים. בנוסף התנצלה שלא צירפה תצהיר לבקשתה, והצהירה שהקבלות שצירפה לבקשה הן הקבלות שקיבלה מעו"ד רובינשטיין עבור תשלום ששילמה לו בגין ייצוגה. בנוסף הסבירה את השיהוי בהגשת הבקשה: "רק אומר שזה חלק מהתמודדות והתהליכים שעברתי בעקבות החוויה הקשה... בסופו של דבר החלטתי להגיש את התביעה" (עמוד 124 לפרוטוקול, שורות 4-6).

ג. ב"כ המשיבה הפנה לתגובת המשיבה בכתב, הגיש פסיקה וטען, כי אין קשר בין טענת המבקשת כי טרם חלפה תקופת ההתיישנות לטענת המשיבה, וכי יש לדחות את הבקשה בשל השיהוי בהגשתה, וציין שקיים ערך מוחלט לסופיות הדיון.

ד. ב"כ המשיב הפנה לתגובתו בכתב וטען, כי אין הצדקה לשיהוי בהגשת הבקשה. עוד טען, כי המבקשת הגישה בקשה מסורבלת של עשרות עמודים, שיש בה כדי להטריד את מערכת המשפט ואת המשיבים, וכן המבקשת לא הרימה את נטל הראיה המוטל עליה כדי ליצוק תוכן לבקשה ומכאן כי יש לדחות את הבקשה. בנוסף חזר על בקשתו לחיוב בהוצאות המבקשת, שלא התייצבה לדיון הראשון בבקשתה ללא הסבר מניח את הדעת, וכן בהתחשב בכך שהמשיב שכר שירותי משרד עורכי דין לטיפול בבקשה, אשר נאלץ להתמודד עם בקשה מסורבלת, שהינה בקשת סרק שהוגשה בשיהוי, להגיש תגובה ולהתייצב 2 דיונים ושכר טרחת עו"ד נעמד בכ-10,000 ₪ + מע"מ.

6. דיון והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, ועינתי בחוק העונשין, בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות") ובפסיקה, החלטתי לדחות את הבקשה ולהלן נימוקיי:

א. סקירת הוראות חוק רלבנטיות:

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט..."

סעיף 81(א) לחוק העונשין קובע:

זיכה בית המשפט את הנאשם לאחר שראה כי התלונה שגרמה למשפט הוגשה בקלות ראש או לשם קינטור או ללא יסוד, רשאי הוא לחייב את המתלונן, לאחר שנתן לו הזדמנות סבירה לטעון טענותיו לענין זה, בתשלום הוצאות הגנתו של הנאשם והוצאות התביעה, כפי שיקבע בית המשפט.



תקנה 1 לתקנות מגדירה בקשה :

בתקנות אלה -

"בקשה" - אחת מאלה -

- (1) בקשה לפיצויי בשל מעצר והוצאות הגנה לפי סעיף 32 לחוק סדר הדין הפלילי;
- (2) בקשה לפיצויי בשל מעצר או מאסר והוצאות הגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין;
- (3) בקשה לתשלום הוצאות הגנה או הוצאות התביעה לפי סעיף 81 לחוק העונשין.

תקנה 2 לתקנות קובעת:

"בקשה תוגש לבית משפט עם תום הדיון בענין המעצר, האישום או המאסר של המבקש; הוגשה הבקשה לאחר סיום הדיון, תוגש לערכאה הראשונה שדנה בענינו של המבקש."

תקנה 4 לתקנות קובעת :

"בקשה תוגש בדרך המרצה; בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה, מיד עם תום הדיון במעצר או מיד לאחר החלטת הזיכוי."

ב. בפסיקה נקבע, כי יש להגיש בקשה לפי סעיף 80 או 81 לחוק העונשין עם תום הדיון או בסמוך לדיון. יפים לענין זה דברי כב' הש' מזוז בע"פ 2255-15 תאופיק אגבריה נ' מדינת ישראל (22.3.16) : "הליך הבקשה לפי סעיף 80 הוסדר בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: "תקנות הפיצויים"). תקנה 2 רישא מורה במפורש כי הבקשה תוגש "עם תום הדיון בענין המעצר, האישום או המאסר של המבקש", היינו - יש להגיש את הבקשה באופן מיידי, עם תום הדיון בעניינו של המבקש, או למצער בסמוך לכך. על מנת לאפשר בירור בקשה לפיצויי והחזר הוצאות הגנה באופן מהיר, מאפשרת תקנה 4 סיפא להעלות את הבקשה אף בעל פה, מיד עם תום הדיון ("בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה, מיד עם תום הדיון במעצר או מיד לאחר החלטת הזיכוי"). הרציונל לכך הוא ברור: הכרעה בשאלת הפיצויים והוצאות ההגנה הינה חלק אינטגרלי מההליך הפלילי העיקרי, ונסמכת על ההליכים והחומר הראייתי שבתיק, אשר על יסודם מחליט בית המשפט אם התקיימו העילות המצדיקות פיצויים אם לאו. ..

על כן, את הבקשה לפסיקת פיצויי והחזר הוצאות הגנה יש להגיש "עם תום הדיון"...אכן, מלשון הסיפא של תקנה 2 לתקנות הפיצויים עולה כי ניתן להגיש את הבקשה גם "לאחר סיום הדיון". ואולם, לאור דרישת המידיות הקבועה ברישא לתקנה 2 ובתקנה 4, ונוכח הרציונל העומד מאחורי דרישה זו כאמור, בקשה שלא הוגשה "עם תום הדיון", צריכה להיות מוגשת בסמוך לאחר סיום הדיון. מבלי צורך לקבוע מסמרות מהו פרק הזמן שייחשב לסביר לענין זה, ברי כי בקשה שהוגשה שנתיים ושמונה חודשים לאחר תום הדיון איננה בקשה שהוגשה תוך זמן סביר."

ג. אין מחלוקת, כי הבקשה הוגשה ביום 19.7.18, שלוש שנים וארבע חודשים לאחר תום הדיון ביום 1.3.15. בנסיבות אלו אני קובעת, כי הבקשה הוגשה שלא בתוך זמן סביר מתום הדיון ובשיהוי ניכר. לא בכדי נקבע בתקנות, כי יש להגיש בקשה לפי סעיף 80 או 81 לחוק העונשין מיד או בסמוך להחלטת הזיכוי, שכן הבקשה מהווה חלק אינטגרלי מההליך הפלילי, והאינטרס הציבורי בנוגע לבקשות מסוג זה הינו כי הבקשות



יוגשו בתום הדיון או בסמוך לדיון וזאת בשונה מהליך אזרחי. משלא מצאתי בבקשה ובטיעוני המבקשת בע"פ, כל נימוק המצדיק הגשת בקשה בשיהוי כה ניכר, מצאתי לדחות על הסף את הבקשה בשל השיהוי הרב בהגשתה.

7. לאחר ששקלתי את בקשת ב"כ המשיב לחייב את המבקשת בהוצאות משפט, מצאתי בהתחשב בכלל הנסיבות שלא לחייב את המבקשת בהוצאות.

סוף דבר

הבקשה נדחת ללא צו להוצאות.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בת"א.

מזכירות תשלח החלטה למבקשת ולב"כ המשיבים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.

חתימה